

U s t a w a

z dnia 10 maja 1921 roku

o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do regulowania podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji, w sposób, oznaczony w art. 2 niniejszej ustawy, o ile te podatki zaprowadzone zostały na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej przez b. rządy zaborcze w drodze ustawodawczej,

Art. 2. Regulacja, wymieniona w art. 1, ma obejmować: 1) zrównanie stawek na całym obszarze Rzeczypospolitej, 2) rozszerzenie ustaw, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach, w miarę potrzeby również i na inne dzielnice Rzeczypospolitej, 3) uchylenie obowiązujących w poszczególnych dzielnicach ustaw i rozporządzeń, 4) podwyższanie obecnych stawek do wysokości, odpowiadającej stosunkowi procentowemu podatku z lat 1912—1913 i 1914 do ówczesnej ceny sprzedażnej odnośnego artykułu, oraz odpowiednie podwyższenie grzywien i kar pieniężnych, przewidzianych w odnośnych ustawach.

Art. 3. Wprowadzone w życie na mocy niniejszego upoważnienia zmiany w opodatkowaniu winny być przedłożone Sejmowi do zatwierdzenia w przeciągu trzech miesięcy od daty danego rozporządzenia.

№ 41.

Dziennik Ustaw. Poz. 248

591

Art. 4. Przeprowadzenie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu, zaś na obszarze b. dzielnicy pruskiej — Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 5. Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i traci moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 1921 roku.

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
Steczkowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
W. Kucharski